

HOOGFEEST VAN PINKSTEREN

Toen een monnik van de Tilburgse abdij Koningshoeven na jarenlang Nederlands kloosterleven naar Kenya vertrok om daar met enkele medebroeders een nieuwe vesting te beginnen, was er één ding dat hem meteen opviel: voor de mensen daar was de heilige Geest een heel levende werkelijkheid. Hij zag bij voorbeeld hoe een stamhoofd iemand op pad stuurde met een moeilijke opdracht. Maar voordat hij hem liet vertrekken, blies hij over die man om hem de heilige Geest mee te geven. Er was een groot geloof in de heilige Geest. Zo zag de monnik de Afrikanen ook Pinksteren vieren zoals wij dat nooit doen: met heel veel tam-tam, letterlijk en figuurlijk. Dansend en zingend vierden ze dat God werkzaam is in mensen. Heel anders dan wij. Om ons voluit aan het zingen te krijgen moet het wel kerstmis zijn. Hoewel, eerlijk is eerlijk, de laatste tijd, sinds Geert er is, onze dirigent, die ons elke zondag dat het Basilcakoort zingt, met een breed armgebaar uitdrukkelijk uitnodigt om mee te zingen, - sindsdien gaat het beter. Maar u begrijpt wat ik bedoel: De geweldige stormwind die met Pinksteren door het huis waaide waar de apostelen bij elkaar waren, - die is allang gaan liggen. En het vuurtje van toen is gedoofd. Maar gelukkig hoeft je niet naar Afrika om toch iets van het Pinkstergebeuren te zien en te horen. Ook hier in het westen tref je mensen die vuur uitstralen. Dat wil zeggen: mensen die door hun geloof gedreven geen blad voor de mond nemen en opkomen voor gerechtigheid, die eerlijk en vol vuur zeggen wat ze denken van de toestand in Israël en Gaza, die enthousiast vluchtelingen uit Oekraïne opnemen... mensen dus in wie een vuurtje brandt, een heilig vuur.

Maar waar het ons het meest aan ontbreekt, naast dat beetje wind en vuur – , is de onderlinge verstaanbaarheid. Onze kerk en onze samenleving lijken weinig op Jeruzalem met Pinksteren, waar iedereen iedereen kon verstaan. Een wijze pastoor heb ik het ooit als volgt horen zeggen: Wij leven en denken veel meer in eigen hokjes en de hokjesgeest is de vijand van de heilige Geest. In sommige kringen noemen mensen zich kerkelijk progressief en vinden ze anderen conservatief. In sommige kringen kun je rustig praten over je geloof, in andere telt je dan niet eens meer mee. In sommige kringen praat je over recht en gerechtigheid, in andere over opkomen voor jezelf. En dan heb ik het nog maar niet over politieke kringen. Mensen weten vaak niet meer wat er leeft in een andere groep en hebben genoeg aan zichzelf. Maar dat is jammer, want in al die verschillende groepen zitten mensen met grote gaven. En dat is een tweede punt: we verstaan elkaar niet omdat we niet echt luisteren, en we kennen elkaars gaven en kwaliteiten niet. Paulus schreef lang geleden al aan de christenen van Korinthe, - toen de ene groep zich beter achtte dan de andere: 'Jullie hebben allemaal verschillende gaven en talenten, maar ze zijn wel de vrucht van één en dezelfde Geest'. In iedere groep zitten gaven en talenten, maar dat zijn niet *de* gaven en *de* talenten. De visie van een profeet is maar één gave. Het gezag van een bisschop is maar één gave. De toewijding van een mantelzorgster is maar één gave. De inzet van actievoerder is maar één gave. Pas wanneer al die gaven in die verschillende mensen en groepen met respect én nuchterheid worden gezien, - pas dan komt er ruimte voor die ene heilige Geest die in ieder van ons op verschillende wijzen werkt. Die wijze pastoor zei het al: de heilige Geest heeft niets te maken met hokjesgeest. Wanneer je echt verstaan en begrepen wordt, wanneer je warm wordt van mensen, wanneer je saamhorigheid voelt, dan is dáár de heilige Geest.

Pastor Ben Wolbers o.carm.